

[Finansministeren.]

overhovedet ikke, Danmarks Økonomi er tjent dermed, men saa burde Folk, der i Øjeblikket vil udtale sig om de vanskelige finansielle Forhold, som findes i hele vort Land, vælge deres Udtalelser saadan, at de ikke er medvirkende til at skabe Panik paa Kreditforeningernes Udlaans- og Renteomraade. Jeg tror ogsaa, det er ganske grundløst; jeg tror, at vore Kreditforeninger er sikre nok. Jeg tror ogsaa, saaledes som der blev givet Udtryk for for nogen Tid siden ved Interviews med forskellige Folk, at Hypotekforeningerne er sikre nok. Selv om Landbruget er inde i en Krise, tror jeg ikke, den er saadan, at man kan vente, at Halvdelen af Landbrugsejendommenes Indehavere gaar fallit i Løbet af kort Tid, det tror jeg heller ikke andre vil staa op og sige, i hvert Fald ikke, hvis de skal have Ansvar for, hvad de siger. Derfor skal man, naar man ikke mener, der i Virkeligheden er noget galt paa dette Omraade, passe paa ikke at give Indtryk af, at man ønsker paa en eller anden tvangsmæssig Maade at nedsætte Renten, og man skal vogte sig for at udbrede den Tro, at Papirerne ikke er gode nok, fordi Sikkerheden svigter. Jeg vil meget advare imod at være uforsigtig, og jeg fremsætter disse Bemærkninger her, netop fordi der i de senere Dage fra Folk, som staar paa ansvarligt Sted indenfor Landbrugskredse, er fremkommet Udtalelser, jeg kun kan anse for egnede til at virke renteforhøjende i Stedet for det modsatte, og som eventuelt vil svække Troen paa vor Realkredit — der har gjort Landbruget stor Gavn og er et Mønsterinstitut i Forhold til, hvorledes det er ordnet i andre Lande — og vil bevirke, at den mister Tilliden, thi dermed mister man de Fordele, man har af en vel og godt opbygget Institution.

Vi ved udmærket godt alle sammen, at de Kreditforeningsobligationer, der i Øjeblikket er udstedt og solgt og er i privat Eje, kan man ikke nedsætte Renten for, men man kan sørge for, at de fremtidige Obligationer bliver billigere i Rente, fordi de faar en højere Kurs, og derigennem holde Mulighederne for den billigste Finansiering paa dette Omraade oppe, saaledes at den stadig kan udfylde sin Mission.

Med Hensyn til Regeringens Stilling til dette Punkt har jeg altsaa allerede udtalt, at Regeringen ikke kan gøre noget. Ja, den kunde stille Forslag her i Rigsdagen om Bevilling af de halvhundred Millioner Kr., eller hvor meget der skal til, men det

agter Regeringen ikke at gøre, i Øjeblikket i alt Fald! — om Medlemmer af andre Partier ønsker at gøre det, vil jo vise sig —, men ellers kan Regeringen naturligvis ikke faa Kreditforeningernes Rente ned paa anden Maade end ved, at den kan ønske, at Kurserne gaar op, saaledes som enhver, der ønsker, at Renten skal være lav, maa ønske.

Men der er et Punkt, hvor jeg tror, det vilde være heldigt, om man gjorde et Skridt i hvert Fald, og det er med Hensyn til at søge at hindre fortsat Udstedelse af 5 pCt. Kreditforeningsobligationer. Det er allerede nævnt af Statsministeren forleden Dag, at det var et Omraade, hvor man mente, der kunde gøres noget. Jeg tror ogsaa, der kan gøres noget der, og jeg kan sige, at man fra Regeringens Side har til Hensigt at faa en Forhandling med de ledende Kreditforeningsfolk om, at man stopper med Udstedelse af 5 pCt. Obligationer. Jeg tror nemlig, at det vil tendere til, at Kursen paa de øvrige Obligationer vil komme til at ligge højere og dermed give en lavere effektiv Rente.

Ja, jeg har ment det nødvendigt i denne Situation, hvor jeg behandler dette Spørgsmaal, at gøre disse almindelige Bemærkninger om Forhold, der staar i Forbindelse med Lovforslaget, men der indeholdes naturligvis ikke noget i Lovforslaget, som tager Sigte paa at regulere de af mig sidst omtalte Forhold.

Jeg skal tillade mig at anbefale Lovforslaget her til velvillig Behandling i det høje Ting.

Justitsministeren (Zahle): Jeg haaber ikke, at Ordet Kolera skal vække nogen Skræk mellem dette høje Tings Medlemmer, naar jeg nu nævner, at jeg skal have den Ære at fremsætte for det høje Ting *Forslag til Lov om Ændring i Lov af 1872 om Foranstaltninger til at forhindre den asiatiske Koleras Indbringelse til Færøerne m. m.*, thi Aarsagen dertil er ikke, at der er nogen truende Fare for, at den asiatiske Kolera skal komme til Færøerne, men Forholdet er, at ifølge den Lov af 1872, som jeg nys nævnte, skal Thorshavn Kommune betale $\frac{1}{6}$ af Karantæneomkostningerne, navnlig Omkostningerne ved Tilvejebringelsen og Indretningen af et Lokale til Modtagelse og Behandling af ilandbragte syge, medens Amtsrepartitionsfonden paa Færøerne afholder de $\frac{5}{6}$.

I 1930 har Lagtinget behandlet Spørgsmaalet om Tilvejebringelse af et nyt Karantæne- og Epidemihus i Thorshavn, og til